

lang Tid siden. Jeg maa i saa Henseende tillade mig at erindre det ærede Medlem om to Ting. Angaaende Kompensationens Art har det ærede Medlem sammen med mig i Toldkommissionen stillet et Forslag om; at denne Kompensation skulde ske gennem en Indkomstskat af 3 Mill. Kr. Dette foreslog man den Gang, da ikke den Situation forelaa, som siden er kommen til at foreligge, men efter at de 4 Skattelove ere komne til at hænge sammen og Indkomstskatten er tagen i Brug paa anden Maade, ere Forholdene blevne forandrede. Det andet Ting har gentagne Gange sagt, at det er villigt til at dække det væsentlige i Nedgangen paa anden Maade, men man har sagt, at *hvorledes* den skulde dækkes, det ligger ikke for endnu, og det er jo ogsaa aldeles selvindlysende, at det ikke ligger for og ikke kan ligge for, før vi i det væsentlige ere blevne enige om en Toldlov; først da kan der blive Tale om Kompensationens Størrelse og om, hvori den skal bestaa. Man har ingen Sinde — deri har det ærede Flertal, som har udtalt sig i lignende Retning i Betænkningen, Ret — forlangt, at denne Kompensation skulde finde Sted uden for Toldloven. Jeg vil gerne tillade mig at erindre det ærede Medlem om, at en Gang var han og jeg enige paa et væsentligt Punkt med Hensyn til Kompensationen. Jeg har skrevet i Toldkommissionens Mindretals Betænkning: noget om Skatten paa den indenlandske Vinproduktion, som jeg omtalte i Gaar, og det ærede Medlem har medunderskrevet og tiltraadt dette, idet han var ganske enig med mig paa det Punkt. Og jeg har heller ikke hørt nogen udtale sig derimod. Jeg synes, det er rimeligt nok, at vi ikke glemme dette vigtige Punkt, naar vi tale om Kompensation, og jeg synes, det er en Selvfølge, at før vi komme til en forhøjet Brændevinsbeskatning, bør vi søge at bringe til Udførelse en Skat paa den indenlandske Vinproduktion, saaledes at den bliver stillet lige med en Skat paa den indenlandske Brændevinsproduktion. Der er altsaa en umaadelig Afstand med Hensyn til det væsentlige mellem Flertallet her og Flertallet i det andet Ting om det, der hele Tiden har været Kernen i Forhandlingen, nemlig Spørgsmaalet om Toldbeskyttelsen. Folketinget ønskede en Nedgang i Toldbeskyttelsen paa 2 Mill. Kr., Landstinget ønskede en Forhøjelse paa 2 Mill. Kr., og er Stillingen saadan, forstaaer jeg ikke, at det ærede Medlem har kunnet udtale som sin Overbevisning, at vi vilde være blevne enige, dersom Folketinget var gaaet ind

paa en Kompensation paa selve Toldloven. Men naar det er det ærede Medlems Opfattelse, faar han jo beholde den.

Det ærede Medlem har haft en Del Hovedbrud med at faa nogle Udtalelser af mig, som han læste op, til at rime sammen. Jeg ved, at jeg med god og ærlig Vilje allerede tidligere har søgt at hjælpe det ærede Medlem til Rette i saa Henseende. Det ærede Medlem har dog ellers en ret god Opfattelsesevne, men jeg kan ikke nægte, at her synes den at være noget skrøbelig, og mine Bestræbelser for at hjælpe ham til Rette have her vist sig frugtesløse. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig herved. Om det ærede Medlem ikke kan eller ikke vil forstaa mine Udtalelser, bliver hans Sag, det skal jeg lade ligge, men jeg haaber, at det maa være klart for de fleste, at hvad jeg gentagne Gange har sagt, er, at en forhøjet Brændevinsskat under de foreliggende Forhold er — lad mig bruge et saa stærkt Udtryk som — utænkkelig, umulig, men at jeg godt kunde tænke mig en Situation, hvor en Brændevinsskat blev mulig. Jeg haaber, at dette Standpunkt maa være meget forstaaeligt for de fleste; at det ærede Medlem ikke kan forstaa det, kan jeg ikke gøre ved, thi jeg har bestræbt mig saa meget som muligt for at gøre ham det forstaaeligt.

Det ærede Medlem var meget imod den parlamentariske Kommission, Folketinget har nedsat. I den Henseende maa jeg maaske ogsaa gøre to Bemærkninger. At det Forsøg, paa hvilket der nu har været arbejdet i Løbet af 4—5 Aar, naar Toldkommissionens Arbejde regnes med, foreløbig er strandet og synes spildt — i Virkeligheden er det jo ikke spildt — berettiger jo til, at Sagens Venner, der have Sagen kær og virkelig ville gøre noget for at faa den fremmet, tage den op og begynde forfra, der er jo ikke andet at gøre. Det ærede Medlem misbilliger altsaa, hvad det andet Ting har gjort, medens vi i Gaar hørte en Røst fra Flertallets Side, der billigede det. For øvrigt maa jeg erindre om, at Nedsættelsen af parlamentariske Kommissioner er et gammelt Venstrestandpunkt, og jeg for mit Vedkommende har i mange Aar ønsket, at en Kommission efter Grundlovens § 46, ifølge hvilken ethvert af Tingene har Ret til at nedsætte en Kommission, maatte blive nedsat. Jeg hilser Folketingets Beslutning med Glæde, og jeg haaber, at dette maa være en god Begyndelse paa et Arbejde, som vil bære Frugt. Saa havde det ærede Medlem nogle Bekymringer med Hensyn til „den vanske-